

man fra Ministeriets Side, at der ikke kræves nogen særlig Lovgivning for, at man vil kunne ratificere denne Overenskomst. Man henviser til, at der i Sømandslovens § 26, 2det Stykke, er, ikke Lovhjemmel, men Hjemmel for Ministeren til administrativt at fastsætte de behørigte Foranstaltninger. Der staar, at Handelsministeren kan „ved dertil sigtende Regler foreskrive Lægeundersøgelse af Skibsmandskab“. Det er altsaa en almindelig Beføjelse for Administrationen til at kunne gøre det, men naturligvis ogsaa til at kunne undlade det, og det anser jeg i hvert Fald ikke for at være tilstrækkelig Hjemmel til at ratificere Overenskomsten, idet der i Konventionsudkastets Artikel 2 staar: „Med Undtagelse af Skibe, i hvilke der kun beskæftiges Medlemmer af en og samme Familie, kan Børn og unge Mennesker under 18 Aar ikke antages til Arbejde om Bord, medmindre der præsteres en Lægeattest, der godtgør den paagældendes Egnethed til saadant Arbejde; en saadan Lægeattest skal være underskrevet af en Læge, der er autoriseret af vedkommende kompetente Myndighed.“

Men saa føjes der til i Artikel 3: „Saadanne Børn og unge Menneskers fortsatte Beskæftigelse ved Arbejde til Søs kan kun finde Sted paa Betingelse af, at de mellemrum, som ikke maa overskride et Aar, underkastes fornyet Lægeundersøgelse, og at de efter hver ny Lægeundersøgelse ved Lægeattest kan godtgøre deres Egnethed til Arbejde til Søs. Saafremt Fristen for en Lægeattests Gyldighed udløber under en Rejse, bevarer Attesten dog sin Gyldighed indtil Rejsens Ophør.“ Det vil sige, at denne Konvention fastsætter en ganske bestemt Periode for Foretagelse af Lægeundersøgelser, idet Undersøgelserne skal foretages i hvert Fald med et Aars Mellemrum. Det vilde da være nødvendigt, at Danmark, ligesom vi i andet Tilfælde har gjort, forespurgt det internationale Arbejdsbureau, om en saadan almindelig Hjemmel i en Lov er tilstrækkelig for at ratificere en Overenskomst, som er af betydelig Rækkevidde, og hvor der fastsættes visse ganske bestemte Regler. Skal vi kunne ratificere denne Overenskomst, er det efter min Mening nødvendigt at faa en tilsvarende Lovgivning; vi kan ikke nøjes med denne Hjemmel i Søloven af 1923.

Denne Konvention om Lægetilsyn er ogsaa kun ratificeret af et Faatal af Lande, nemlig 8, og der foreligger ikke i de sidste Overgikter Oplysninger om, at disse Lande har bdsaget Konventionen med en særlig

national Lovgivning, hvorved Konventionen kunde gøres effektiv indenfor hvert af disse Landes Omraader.

Det vil derfor være nødvendigt, at disse Lovforslag underkastes en Undersøgelse i et Udvalg, og jeg vil for de Lovforslags Vedkommende, som i Øjeblikket behandles, sige, at vi vil betragte dette Udvalg bl. a. som en Undersøgelseskommission, hvor man foretager den Undersøgelse, som er nødvendig, da der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger, og vi vil for vort Vedkommende kun kunne stemme for Ratifikation af Konventionerne, hvis Lovene ikke kommer til at gribe ind i vore nationale Forhold paa en Maade, som vi ikke kan være tjente med. Hvis der derfor ikke fra anden Side kommer Forslag derom, vil jeg ved Forhandlingernes Slutning anmode om, at Lovforslagene bliver henvist til et Udvalg. De manglende Oplysninger bevirker, at vi ikke vil kunne anbefale Lovforslagenes Vedtagelse uden Udvalgsbehandling, og selv efter en saadan vil vi stille os meget skeptiske overfor, om vi skal stemme for Ratifikationen af disse Konventioner, idet vi i al Almindelighed ikke mener, det har nogen særlig Betydning for Danmarks Stilling, om vi tiltræder dem eller ej. Det, der er det væsentlige, er, at vi har en forsvarlig Lovgivning at kunne henvise til, saa at vi i de fleste Tilfælde kan nøjes med at indsende Meddelelse til Arbejdsbureauet om denne Lovgivning. Saa kan vi ligesom andre Lande stille os afventende med Hensyn til en Ratifikation af Konventionerne.

**Hendriksen:** I den sidste Del af sin Fremsættelsestale vedrørende disse forskellige Konventionsforslag, af hvilke to af de tre, vi her behandler, som ogsaa nævnt fra anden Side, tidligere har været behandlet i dette høje Ting, nemlig i Foraaret 1921, rettede den højtærede Socialminister en meget kraftig og overmaade følelsesfuld, ja, en næsten lyrisk formet Appel til ærede Medlemmer om nu dog endelig at behandle disse Konventionsforslag og de dem ledsagende Lovforslag i det, den højtærede Minister forstod ved „den rette Aand“. Samtidig henledede den højtærede Socialminister ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at man ved Behandlingen af denne Sag maatte erindre, at Danmark var Medlem af Folkenes Forbund og som saadan ogsaa havde sluttet sig til den internationale Arbejdskonference og det internationale Arbejdsbureau i Genève. I Forbindelse hermed søgte den højtærede Socialminister